

Bài văn mẫu: Suy nghĩ của em về truyền thống Tôn sư trọng đạo của người Việt Nam Văn 11 tuyển chọn, hay nhất sẽ giúp các em học sinh đưa ra các lập luận, lý lẽ chính xác và ý nghĩa nhất để hoàn thành xuất sắc bài viết của mình.

Bài văn mẫu số 1: Suy nghĩ của em về truyền thống Tôn sư trọng đạo của người Việt Nam

Ông cha ta từ xưa đã có câu: “Nhất tự vi sư, bán tự vi sư” để nói lên tầm quan trọng của người thầy trong cuộc đời mỗi con người. Tôn sư trọng đạo là truyền thống quý báu của dân tộc ta. Dù là xã hội xưa, hay xã hội nay truyền thống ấy vẫn cần được các thế hệ gìn giữ và phát huy.

Trước hết chúng ta cần hiểu “tôn sư trọng đạo” là gì? Tôn sư tức là tôn trọng, kính trọng và đề cao vai trò của người thầy, người cô đối với chúng ta. Trọng đạo, đạo là con đường, là đạo lí làm người mà mỗi người phải tôn trọng để phát huy truyền thống của cha ông; như vậy trọng đạo có nghĩa là học trò phải biết tôn trọng, lễ phép, biết ơn với những người đã giảng dạy cho ta. Tôn sư trọng đạo tức là phải biết, phải thấy được vai trò của người thầy, tôn trọng, kính yêu, biết ơn đối với họ, vì người thầy có vai trò rất lớn đối với sự phát triển, thành công của mỗi người. Tôn sư trọng đạo là truyền thống quý báu, là lời căn dặn của cha ông dành cho thế hệ sau để biết sống và cư xử sao cho đúng chuẩn mực.

Người thầy, người cô đối với mỗi chúng ta có ý nghĩa, vai trò vô cùng quan trọng. Chúng ta được học tập, được tiếp thu tri thức một cách dễ dàng chẳng phải đó là công lao thầy cô ngày đêm miệt mài bên trang giáo án, chất lọc, nghiên cứu bài giảng kỹ lưỡng để truyền đạt cho chúng ta đó sao. Kho tàng tri thức nhân loại đến với ta dễ hiểu, dễ nhớ hơn chính là nhờ công ơn của thầy cô. Thầy cô đối với học trò không chỉ là trao truyền tri thức mà còn khơi dậy những mơ ước, cổ vũ động viên để chúng ta biến ước mơ thành hiện thực. Đâu chỉ có vậy, trong những lúc đang băn khoăn, bối rối thầy cô lại như một người bạn để ta tâm sự và đưa ra những lời khuyên xác đáng, có lợi nhất cho chúng ta. Và rất nhiều, rất nhiều nữa,... công ơn thầy cô sao có thể đong đếm nổi.

Biểu hiện của lòng tôn sư trọng đạo rất đa dạng, phong phú. Là lời chào thật lễ phép, nghiêm trang mà cũng đầy tình cảm mỗi khi thấy thầy cô. Là trong lớp lắng nghe những lời cô giáo giảng bài. Là sự hăng hái, chăm chỉ phát biểu,... Là những món quà nhỏ bé, mà đầy ý nghĩa dành tặng thầy cô nhân những dịp trong đại,... Tuy bé nhỏ, đơn sơ nhưng đó chính là những biểu hiện giản dị nhất, chân thành nhất mà mỗi học sinh cần làm đối với người dạy dỗ mình nên người.

Nhưng hiện nay, truyền thống tôn sư trọng đạo đã có nhiều thay đổi. Bên cạnh những học sinh ngoan ngoãn, lễ phép với thầy cô giáo lại có những học sinh thiếu tôn trọng, thậm chí hỗn xược với những người dạy dỗ mình. Đây quả thật là một hiện tượng đáng buồn, là dấu hiệu cảnh báo của sự suy đồi về nhân cách, đạo đức của học sinh. Không hiếm để chúng ta tìm thấy những bài báo về việc học sinh hành hung thầy cô, chửi rủa thầy cô, có thái độ vô lễ với giáo viên trên các trang báo điện tử, mạng xã hội. Nó như một thứ virus lây lan nhanh chóng trong cộng đồng học sinh. Tình trạng đó làm ta không khỏi xót xa cho một truyền thống tốt đẹp đang dần bị hủy hoại. Vậy nguyên nhân nào dẫn đến thực trạng đáng buồn đó. Thứ nhất do bản thân học sinh không được giáo dục nhân cách, đạo đức kỹ lưỡng. Do cha mẹ quá nuông chiều con cái, khi có vấn đề ở trường không tìm hiểu kỹ nguyên nhân mà chỉ nghe từ một phía là con của mình, từ đó tạo nên

những ám thị khiến con không còn tôn trọng giáo viên. Nhà trường đôi khi chú trọng trao truyền tri thức mà quên đi nhiệm vụ giáo dưỡng tinh thần, khiến các em phát triển lệch lạc. Cũng một phần do các thầy cô còn thiếu đứng đắn, đôi khi có thái độ, biểu hiện không đúng với học sinh. Để giải quyết thực trạng trên cần có sự phối hợp của ba bên: học sinh, gia đình và nhà trường, chỉ khi ấy thực trạng đáng buồn này mới được giải quyết một cách triệt để.

Trong xã hội hiện đại, vai trò của người thầy đã có ít nhiều thay đổi, họ trở thành người dẫn dắt cho học sinh tiếp cận tri thức. Nhưng không vì thế mà vị thế của người thầy thay đổi. Chỉ khi chúng ta biết tôn trọng những người dạy dỗ mình thì khi ấy chúng ta mới phát triển hoàn thiện về nhân cách. Đặc biệt trong cuộc sống hiện tại, khi nhiều giá trị cuộc sống thay đổi, bị đảo lộn thì việc “tôn sư trọng đạo” càng phải được đề cao hơn nữa.

Bài văn mẫu số 2: Suy nghĩ của em về truyền thống Tôn sư trọng đạo của người Việt Nam

Tôn sư trọng đạo là một truyền thống văn hoá vô cùng tốt đẹp của nhân dân ta. Ngay từ xa xưa, tình cảm thầy trò được coi là một trong những thứ tình cảm thiêng liêng của con người. Bởi người thầy như cha mẹ ta, nuôi dưỡng ta lên người, giáo dục cho ta những điều hay lẽ phải. Người thầy vô cùng quan trọng trong cuộc sống của mỗi người.

Câu nói ấy đã nhắc nhở con người phải biết sống cho phải đạo làm người. Người thầy chính là những người đã đưa ta đến với tri thức của nhân loại, không có người thầy chúng ta không thể có kiến thức. Người thầy chính là những người chèo lái đưa chúng ta đến bến bờ của cuộc sống, của niềm vui và hạnh phúc. Vì vậy để có được ngày hôm nay chúng ta nên nhớ đến công ơn của những người thầy. Nhờ có những người thầy mà chúng ta có ngày hôm nay.

Hiện nay vấn đề về tôn sư trọng đạo đã có nhiều thay đổi. Các thầy cô giáo dù phải đứng trước bao nhiêu khó khăn của cuộc sống vẫn đang ngày đêm lo lắng, nghiền ngẫm để truyền thụ cho học sinh những tri thức quý giá nhất. Còn học sinh, bên cạnh những học sinh chăm chỉ ngoan ngoãn, thực hiện đúng đạo làm trò, kính yêu và tôn trọng thầy cô giáo, đã có không ít bạn trót quên đi đạo nghĩa thầy trò. Những học sinh ấy đã vô tình hoặc cố ý vi phạm đạo làm trò, làm đau lòng các thầy cô giáo. Có không ít trường hợp đã nhẫn tâm tước đi mạng sống của những người thầy của mình, hay có những kẻ dùng lời lẽ để xúc phạm tới người thầy của mình. Thậm chí có những kẻ đã hãm hại thầy cô của mình để đạt mục đích cá nhân. Đó là những việc làm đáng lên án, trái với đạo lí làm người, chúng ta cần phải tố cáo để loại bỏ những hành động đó.

Thầy cô giáo chính là những người đã chèo lái con thuyền để đưa bao thế hệ học trò sang bến đỗ. Tôn trọng những người giữ vai trò truyền đạt tri thức nhân loại cho thế hệ sau là biểu hiện của tình yêu tri thức, của lòng ham học hỏi, của ý chí và khát vọng vươn lên cuộc sống tốt đẹp hơn. Vì thế "tôn sư" không chỉ là vấn đề tôn trọng, kính yêu người làm nghề dạy học mà còn là biểu hiện của tình yêu tri thức, biểu hiện của văn minh, tiến bộ. "Đạo" cũng không chỉ dừng lại ở đạo làm trò, ở những hình thức, thái độ ứng xử với người thầy mà còn là cả vấn đề đạo đức xã hội. Đó là đạo làm người, là đạo học ở đời. Trọng đạo là coi trọng sự hiểu biết, coi trọng tinh thần ham học hỏi, đề cao truyền thống ham học.

Với sự thay đổi cách dạy và cách học hiện nay, vai trò của người thầy trong xã hội hiện đại đã thay đổi, từ người truyền đạt tri thức đã chuyển thành người dẫn dắt học sinh tìm ra con đường

đến với tri thức. Vai trò của người thầy ít nhiều thay đổi nhưng vị trí của người thầy thì không hề suy giảm. Thầy vẫn là thầy và ngày càng quan trọng hơn. Vì vậy, dù xã hội có đi đến đâu, xã hội ấy vẫn có những người muốn học và vẫn có những người thực hiện nhiệm vụ dạy bảo người đi sau. Người thầy vẫn là trung tâm, vẫn là người quan trọng để đưa tri thức đến với chúng ta.

Tôn sư trọng đạo mãi mãi sẽ là truyền thống tốt đẹp của dân tộc, tuy vậy một số học sinh đã thiếu tôn trọng đối với thầy cô, có những hành động và lời nói không phù hợp, xúc phạm đối với thầy cô. Đó là một hành động đáng lên án, đáng bị chê trách kỉ luật. Xã hội cần có biện pháp để giảm những hiện tượng này trong xã hội.

Bài văn mẫu số 3: Suy nghĩ của em về truyền thống Tôn sư trọng đạo của người Việt Nam

Nhân dân ta từng có những câu nói vô cùng giản dị mà chứa đựng những ý nghĩa rất sâu sắc về vấn đề Đạo và Thầy. Những câu nói ấy vừa tôn vinh người Thầy, vừa nhắc nhở con người phải biết sống cho phải đạo làm người. Thầy là người vạch đường chỉ lối cho mỗi người "Không thầy đố mày làm nên". Vì thế vị trí của người thầy được đặt ngang hàng với vị trí của cha mẹ, "Công cha, nghĩa mẹ, ơn thầy". Chúng ta vẫn luôn tự nhắc mình: "Muốn con hay chữ thì yêu lấy thầy".

Người làm thầy trong bất cứ xã hội nào luôn được xã hội tôn trọng "nhất tự vi sư, bán tự vi sư". Bởi vậy, "tôn sư trọng đạo" không còn là một vấn đề quan niệm sống hay quan niệm về cách cư xử mà đã trở thành một phạm trù đạo đức. Thời xưa Platon, Aristot, Khổng Tử... từ người thầy đã trở thành những bậc thánh trong lòng học trò. Ngày nay, người thầy tuy không có vị trí tuyệt đối như thế song thầy vẫn là người được xã hội tôn trọng và "nghề dạy học là nghề cao quý nhất trong những nghề cao quý". Dù ở phương Đông hay phương Tây, dù mối quan hệ thầy trò có bình đẳng đến đâu, gần gũi đến đâu thì danh giới thầy trò, vị trí đáng kính của người thầy vẫn không hề bị mai một.

Trên thực tế, vấn đề "tôn sư trọng đạo" ngày nay đã có nhiều điều đáng phải bàn. Các thầy cô giáo dù phải đứng trước bao nhiêu khó khăn của cuộc sống vẫn đang ngày đêm lo lắng, nghiền ngẫm để truyền thụ cho học sinh những tri thức quý giá nhất. Còn học sinh, bên cạnh những học sinh chăm chỉ ngoan ngoãn, thực hiện đúng đạo làm trò, kính yêu và tôn trọng thầy cô giáo, đã có không ít bạn chót quên đi đạo nghĩa thầy trò. Những học sinh ấy đã vô tình hoặc cố ý vi phạm đạo làm trò, làm đau lòng các thầy cô giáo. Đã có những câu chuyện đau lòng mà chúng ta không muốn nhắc đến như hiện tượng học trò xúc phạm thầy cô giáo, vô lễ với những người đang ngày đêm dạy bảo mình những điều hay lẽ phải, truyền đạt cho mình những tinh hoa tri thức nhân loại. Xã hội đã, đang và sẽ tiếp tục lên án những học sinh đó.

Tôn sư trọng đạo là một truyền thống văn hoá vô cùng tốt đẹp của loài người. Nếu trẻ em là tờ giấy trắng thì người cầm cây bút viết lên những tờ giấy trắng ấy những trắng thẳng hàng, rõ nét, rõ chữ nhất chính là thầy cô giáo. Tôn trọng những người giữ vai trò truyền đạt tri thức nhân loại cho thế hệ sau là biểu hiện của tình yêu tri thức, của lòng ham học hỏi, của ý chí và khát vọng vươn lên cuộc sống tốt đẹp hơn. Vì thế "tôn sư" không chỉ là vấn đề tôn trọng, kính yêu người làm nghề dạy học mà còn là biểu hiện của tình yêu tri thức, biểu hiện của văn minh, tiến bộ. "Đạo" cũng không chỉ dừng lại ở đạo làm trò, ở những hình thức, thái độ ứng xử với người thầy

mà còn là cả vấn đề đạo đức xã hội. Đó là đạo làm người, là đạo học ở đời. Trọng đạo là coi trọng sự hiểu biết, coi trọng tinh thần ham học hỏi, đề cao truyền thống ham học.

Tôn sư trọng đạo là một truyền thống đạo đức vô cùng tốt đẹp của dân tộc ta. Đứng trước những hiện tượng đáng suy nghĩ hiện nay về vấn đề đạo đức học đường, chúng ta cần phải có những hoạt động cần thiết để nhắc nhở mỗi người nhìn lại thái độ và cách ứng xử của mình đối với những người làm thầy trong xã hội này. Tôn sư trọng đạo cần phải được quan tâm hơn nữa.

Đề xã hội ngày càng văn minh con người ngày càng phải chú ý đến chuyện học hành, tiếp thu tri thức. Vì thế, vai trò của người thầy trong xã hội hiện đại đã thay đổi, từ người truyền đạt tri thức đã chuyển thành người dẫn dắt học sinh tìm ra con đường đến với tri thức. Vai trò của người thầy ít nhiều thay đổi nhưng vị trí của người thầy thì không hề suy giảm. Thầy vẫn là thầy và ngày càng quan trọng hơn. Vì vậy, dù xã hội có đi đến đâu, xã hội ấy vẫn có những người muốn học và vẫn có những người thực hiện nhiệm vụ dạy bảo người đi sau. Trong cuộc sống ngày nay, khi mà vấn đề học hành ngày càng phức tạp và sự xuống cấp về đạo đức xã hội đang khiến nhiều người có lương tâm trách nhiệm phải quan tâm suy nghĩa thì vấn đề "tôn sư trọng đạo" càng phải tiếp tục được kế thừa và phát huy hơn nữa.

Bài văn mẫu số 4: Suy nghĩ của em về truyền thống Tôn sư trọng đạo của người Việt Nam

Dân tộc ta có truyền thống tôn sư trọng đạo. Đó là một truyền thống tốt đẹp của một dân tộc văn hiến và hiếu học. Từ xa xưa đã có câu ca:

*Muốn sang thì bắc cầu kiều
Muốn con hay chữ thì yêu lấy thầy*

Hoặc thâm thúy hơn, ông cha ta cũng từng nhắc con cháu: Nhất tự vi sư, bán tự vi sư (Một chữ là thầy, nửa chữ cũng là thầy).

Tôn sư là đề cao, tôn vinh, coi trọng người thầy. Vì sao vậy? Người thầy dạy chữ, dạy kiến thức cho ta, đem đến cho ta những hiểu biết để ta sống tốt hơn, có ích hơn. Người thầy lại dạy ta đạo lí, nhân cách để ta biết làm người trong xã hội. Vai trò người thầy là hết sức quan trọng, không thể thiếu đối với bất cứ một quốc gia, dân tộc nào. Chủ tịch Hồ Chí Minh từng nói: "Một dân tộc dốt là một dân tộc yếu". Thế thì sao lại không tôn vinh, đề cao người thầy? Đây là tôn vinh một con người đã góp phần đem lại lợi ích cho cả một dân tộc. Sự tôn vinh này xuất phát từ chức năng cao quý và trách nhiệm lớn lao của người thầy.

Trọng đạo là gì? Trong kết cấu hai vế cân đối tôn sư/trọng đạo, nếu tôn sư là tôn vinh người thầy thì trọng đạo là coi trọng nghề dạy học. Đạo ở đây là đạo làm thầy, là nghề dạy học. Nghề dạy học là nghề đáng được coi trọng vì sản phẩm nó đào tạo ra chính là con người, như ai đó đã nói: "Trong các nghề thì nghề dạy học là nghề cao quý nhất". Nhân dân ta "trọng đạo" chính là trọng cái nghề "trồng người" cao quý ấy, cũng như họ đã tôn vinh người thầy là những "kĩ sư tâm hồn".

Tôn sư trọng đạo hàm chứa một ý nghĩa sâu sắc. Trước hết, đó là sự suy nghĩ nhìn nhận đúng đắn và tiến bộ của nhân dân ta về một nghề đáng được coi trọng và một con người đáng được tôn

vinh. Nó chứng tỏ dân tộc ta là một dân tộc văn hiến và hiếu học, bởi coi trọng nghề dạy học là một biểu hiện sâu sắc của một dân tộc văn hiến và tôn vinh người thầy là bằng chứng hùng hồn của một dân tộc hiếu học. Nhưng ý nghĩa sâu xa của tôn sư trọng đạo chính là nó gắn bó mật thiết với sự nghiệp trồng người để nâng cao dân trí, đào tạo nhân lực. bồi dưỡng nhân lực; bồi dưỡng nhân tài làm cho dân giàu nước mạnh, xã hội phát triển tốt đẹp. Xưa, ông cha ta đã nói "hiền tài là nguyên khí quốc gia"; nay, ta lại khẳng định "giáo dục đào tạo là quốc sách hàng đầu" – những điều đó không thể không liên quan đến truyền thống tôn sư trọng đạo của dân tộc ta. Tôn sư trọng đạo đã trở thành một đạo lí, một truyền thống tốt đẹp của nhân dân ta chính là như thế. Nó là sức mạnh tinh thần, tình cảm lớn lao và bền vững của dân tộc để góp phần xây dựng nên một nước Việt Nam văn hiến và giàu mạnh.

Truyền thống tốt đẹp đó đã được nhân dân ta kế thừa và phát huy trong cuộc sống hiện nay. Trên khắp đất nước, ở đâu cũng vậy, từ thành thị đến nông thôn, miền xuôi đến miền ngược, người dân Việt Nam đều yêu quý, tôn trọng ông thầy, đều dành cho thầy những tình cảm ưu ái nhất, đặc biệt là lòng biết ơn sâu sắc thầy, đã dạy con cái họ nên người. Trong hoàn cảnh nước nhà còn nghèo, đời sống thầy giáo còn nhiều khó khăn, họ đã tận tình giúp đỡ thầy một cách chân thành và cảm động. Các dân tộc vùng cao đã coi các thầy giáo, cô giáo miền xuôi lên dạy học như người con của quê hương mình. Người thầy được tôn vinh thì nghề dạy học cũng được coi trọng. Không phải ngẫu nhiên mà giáo dục đào tạo là quốc sách hàng đầu, và ngày 20-11 hằng năm đã trở thành ngày hội lớn của toàn dân để tôn vinh người thầy và nghề dạy học cao quý. Hình ảnh cha mẹ học sinh tặng hoa các thầy, cô giáo trong ngày 20- 11 và cả những cán bộ cấp cao của Đảng và Nhà nước đến thăm thầy giáo cũ đã nói lên sâu sắc truyền thống và đạo lí cao đẹp đó. Từ một đạo lí truyền thống của dân tộc, tôn sư trọng đạo đã mang một ý nghĩa cách mạng mới trong thời đại ngày nay gắn liền với tư tưởng "trồng người" của Chủ tịch Hồ Chí Minh. Nó không chỉ là đạo lí, tình cảm mà còn là tinh thần, sức mạnh, hành động cách mạng để đưa đất nước đi lên ngày càng giàu mạnh, văn minh. Đó là nét mới của truyền thống tôn sư trọng đạo trong cuộc sống hiện nay của nhân dân ta.

Bước sang thế kỉ XXI, cuộc sống có nhiều đổi mới kéo theo sự đổi mới của giáo dục, của vai trò người thầy và nghề dạy học. Trên cơ sở kế thừa, giữ gìn những mặt tốt đẹp của truyền thống, chúng ta cần biết phát huy và vận dụng đạo lí tôn sư trọng đạo một cách sáng tạo, phù hợp với thực tiễn cách mạng mới để đạt kết quả tốt đẹp nhất.

Bài văn mẫu số 5: Suy nghĩ của em về truyền thống Tôn sư trọng đạo của người Việt Nam

Comenski- một nhà giáo dục, nhà hoạt động nhân văn vĩ đại người Séc đã nói rằng: “Nghề giáo là nghề cao quý nhất trong các nghề cao quý, dưới ánh mặt trời không có nghề nào cao quý hơn nghề dạy học”, để tôn vinh nghề giảng dạy, đồng thời gián tiếp nêu bật lên sự đáng quý, đáng trọng của những con người làm nghề giáo, những người cả đời lái những chuyến đò đưa học sinh đến bên bờ của tri thức. Ở Việt Nam ta truyền thống tôn sư trọng đạo đã có từ ngàn đời nay, trở thành một chuẩn mực đạo đức, một lối ứng xử tốt đẹp mà mỗi một con người đều phải ghi nhớ không quên. Mỗi thế hệ con em đều được ông cha nhắc nhở rằng “Một ngày làm thầy cả đời làm cha”, thầy cô chính là người cha người mẹ thứ hai, mà chúng ta phải yêu thương, kính trọng bằng hết tâm lòng, không khác gì những người thân ruột thịt trong gia đình, góp phần giữ gìn và phát huy truyền thống tốt đẹp của dân tộc.

“Tôn sư” tức là tôn trọng, kính mến, và có tấm lòng biết ơn với những người làm thầy, làm cô, bất kể là họ đã từng hay chưa từng dạy dỗ chúng ta. Còn “trọng đạo” có nghĩa là coi trọng, đặt những lời thầy cô giáo truyền đạt ở trong lòng để ngẫm nghĩ, suy xét, xem trọng đạo lý làm người, giữ chuẩn mực đạo đức, đối xử với thầy cô đúng phép tắc lễ nghĩa, không được có những hành động xúc phạm, thiếu đạo đức. Biểu hiện rõ nét của truyền thống tôn sư trọng đạo trong xã hội ngày nay, chính là sự chăm ngoan, lễ phép, kính thầy yêu bạn của các thế hệ học sinh. Các em học sinh tham gia giờ học một cách nghiêm túc, tích cực xây dựng bài vở, đạt kết quả tốt để làm vui lòng thầy cô giáo, đền đáp lại những gì mà người giáo viên đã truyền dạy. Tôn trọng lời thầy cô dạy dỗ, hết lòng giúp đỡ thầy cô trong công tác giảng dạy, quan tâm thầy cô giống như người thân thiết của mình. Bên cạnh đó vào những ngày lễ tết, đặc biệt là ngày nhà giáo Việt Nam, để tôn vinh nghề giáo và lòng biết ơn của mình, các thế hệ học sinh luôn có truyền thống thăm hỏi, tặng quà, chúc mừng thầy cô giáo của mình. Thậm chí có người đã ra trường gần 20 năm, nhưng không năm nào quên về thăm lại thầy cô giáo cũ, ôn lại chuyện xưa một cách đầy trân trọng và yêu thương.

Truyền thống tôn sư trọng đạo là truyền thống vô cùng tốt đẹp của dân tộc, đã trở thành nét văn hóa đặc sắc trong phong tục tập quán. Từ thuở xa xưa, đặc biệt là nước ta dưới ảnh hưởng sâu sắc và mạnh mẽ của nền Nho học đã có quan niệm về ba vị trí có vai trò đặc biệt quan trọng trong xã hội ấy là “Quân-Sư-Phụ”, tức đứng đầu là bậc cửu ngũ chí tôn, sau đó là vị trí của người thầy và cuối cùng chính là người cha. Như vậy vị trí của người thầy chỉ đứng sau vua, nhận đủ mọi sự tôn trọng, kính mến từ những người khác trong xã hội, họ được coi là tấm gương sáng, là “khuôn vàng thước ngọc” để đánh giá các chuẩn mực đạo đức trong xã hội. Người thầy đóng vai trò vô cùng quan trọng trong việc xây dựng đất nước, là người trực tiếp bồi dưỡng đào tạo các nhân tài cho quốc gia, chính vì thế xã hội lại càng tin tưởng vào nhân cách, đạo đức và tu dưỡng của bậc làm thầy. Bởi vậy, nên để trở thành một người thầy giáo trong xã hội xưa được nhiều người kính trọng, thì họ cũng phải tự đặt ra cho mình những quy tắc, nề nếp nghiêm cần, tác phong đứng đắn, để không phụ lòng mong mỏi của đất nước, nhân dân đồng thời làm tấm gương sáng cho học trò noi theo, mong có ngày trò giỏi hơn thầy. Không chỉ vậy, lời nói của người thầy trong xã hội cũ vô cùng có sức ảnh hưởng, việc được tiếp xúc giao lưu với những con người được coi là biểu tượng, khuôn mẫu của nhân cách và đạo đức khiến người ta vô cùng vinh dự và quý trọng. Đặc biệt, giữa thầy và trò luôn có sự phân biệt rạch ròi tì, người thầy có quyền nặng lời trách mắng, xử phạt nếu học sinh vi phạm, yếu kém mà học sinh thì phải răm rắp nghe theo, lệnh thầy có lẽ chỉ kém lệnh của thiên tử, sức nặng của truyền thống “tôn sư trọng đạo” vào thời này được bộc lộ vô cùng rõ ràng.

Ngày nay xã hội có nhiều đổi thay, vị thế của thầy và trò ngày càng được kéo gần, người thầy vẫn đóng vai trò truyền đạt tri thức như bao đời nay, thế nhưng tiếng nói và vị trí xã hội thì không giống như trong xã hội cũ, nghề giáo trở thành một nghề như bao nghề khác. Thế nhưng truyền thống tôn sư trọng đạo thì vẫn không hề thay đổi trong ý thức hệ của dân tộc ta, và những người làm nghề giáo cũng vẫn giữ được những phẩm cách, tư chất của người làm thầy không chỉ truyền đạt kiến thức mà còn là tấm gương sáng về nhân cách, đạo đức cho lớp học trò noi theo. Tuy nhiên cùng với sự phát triển của xã hội, sự chi phối của tiền quyền, sự mai một của truyền thống tôn sư trọng đạo trong một số con người, sự xuống cấp của đạo đức đã khiến cho vai trò và vị trí của người thầy, người cô trong xã hội không còn được xem trọng như trước. Có lẽ chúng cũng ít nhiều nghe hoặc chứng kiến những sự việc đáng tiếc như học sinh hành hung, dọa nạt, thách thức, thậm chí là dọa giết cả người thầy người cô của mình chỉ vì những lý do không đâu, chỉ vì sự bồng bột của tuổi trẻ mà không màng tới luân thường đạo lý. Còn các bậc phụ huynh lại càng chứng tỏ sự thiếu hiểu biết của mình khi bao che những hành vi sai trái của con em, đổ lỗi

cho giáo viên, coi họ chỉ là những người làm công ăn lương, chỉ được quyền dạy chứ không có quyền trách phạt. Điều đó đã dẫn tới những hệ lụy hết sức nguy hiểm, là tạo cho con em những tư tưởng không tôn trọng thầy cô, ý vào sự chở che của cha mẹ, đánh mất đi truyền thống tôn sư trọng đạo tốt đẹp của dân tộc, cuối cùng là cha mẹ đã không dạy dỗ được con cái, cũng không để cho thầy cô uốn nắn. Hậu quả là biến một bộ phận các em học sinh thành lớp người vừa thiếu hụt tri thức lại vừa thiếu hụt cả nhân cách và phẩm chất đạo đức, vô cùng nguy hại cho xã hội. Còn đối với người giáo viên, sự suy đồi về nhân cách và đạo đức của một số thầy cô đã đem đến những ảnh hưởng vô cùng tiêu cực cho nghề nhà giáo, có khi nào mà người ta lại thấy một cô giáo dùng ma túy, một người thầy xâm hại học sinh, rồi những người thầy người cô hành hung học sinh của mình một cách tàn ác chỉ vì sự nóng giận nhất thời... Những điều đó đã đánh mất niềm tin của học sinh, phụ huynh và cả xã hội về nhân cách và đạo đức của người thầy, thứ vốn được coi như “khuôn vàng thước ngọc” từ bao đời nay. Bên cạnh đó sự thiếu hụt kiến thức, chậm trễ trong việc cập nhật chuyên môn, yếu kém trong nghiệp vụ, sự lười biếng trong hoạt động dạy và học đã khiến các em học sinh cảm thấy chán nản trong học tập, hình tượng người thầy truyền dạy kiến thức từ đó cũng dần trở nên phai mờ trong lòng các em học sinh. Cuối cùng là thái độ của xã hội đối với người thầy và cả ngành giáo dục đôi khi còn quá phiến diện và tầm nhìn hạn hẹp, biết một mà không biết hai. Trong thời buổi lên ngôi của facebook và truyền thông, thì chỉ một clip nho nhỏ hoặc một tin tức giật gân về người giáo viên hoặc ngành giáo dục cũng khiến dân tình đổ xô vào bình luận, người đủ tâm suy xét nhìn sự thật thì ít, thế nhưng những kẻ mù, thích chửi bới thì đông hơn cả quân Mông, gây nên những hiệu ứng tiêu cực trong cộng đồng. Điều đó cũng làm cho những người làm nghề giáo phải gánh chịu nhiều áp lực, thậm chí không còn thiết tha với nghề, từ đó những nỗ lực cải thiện giáo dục của nhà nước cũng trở nên khó khăn hơn.

Từ những điều tôi trình bày ở trên, mong rằng mỗi chúng ta dù là học sinh, phụ huynh hay là bất kỳ một ai trong xã hội cần phải có suy nghĩ đúng đắn về nghề nhà giáo, nghề cao quý nhất trong những nghề cao quý. Ngày hôm nay chúng ta không chỉ tiếp tục giữ vững và phát huy truyền thống tôn sư trọng đạo mà còn phải nỗ lực bảo vệ những người thầy người cô đáng kính của chúng ta khỏi những tác động tiêu cực của xã hội, để họ có thể tiếp tục cống hiến, tiếp tục miệt mài với phần bẻ gãy với con thuyền tri thức của mình, đóng góp cho đất nước.

Bài văn mẫu số 6: Suy nghĩ của em về truyền thống Tôn sư trọng đạo của người Việt Nam

Hiếu học là một trong những đức tính nổi bật của người Việt chúng ta. Chẳng thế mà người thầy luôn được tôn vinh trong xã hội. Ông cha ta luôn nhắc nhở con cháu rằng “nhất tự vi sư bán tự vi sư” (một chữ cũng là thầy nửa chữ cũng là thầy) hay “không thầy đố mày làm nên”. Công lao người thầy được sánh ngang hàng với công ơn cha mẹ “com cha áo mẹ chữ thầy”. Vì thế “tôn sư trọng đạo” cũng trở thành truyền thống văn hóa tốt đẹp của người Việt Nam, và truyền thống ấy vẫn luôn được các thế hệ học trò trân trọng, giữ gìn và phát huy.

Tôn sư là tôn trọng, kính yêu, biết ơn người làm thầy. Thầy cô chính là những người chèo lái con đò kiến thức đưa học trò cập bến bờ cuộc sống, đến với kho tri thức vô tận của nhân loại, đến tương lai hạnh phúc và dạy cho ta đạo lí, nhân cách để ta làm người trong xã hội. Vì vậy chúng ta phải luôn ghi nhớ công ơn người thầy, phải sống sao cho phải đạo làm người.

Trọng đạo là coi trọng đạo lí làm người, coi trọng nghề dạy học, coi trọng lời thầy cô dạy dỗ.

Tôn sư trọng đạo là quý trọng thầy dạy, luôn khắc ghi lời thầy cô, luôn chăm lo học tập trau dồi kiến thức, rèn luyện đạo đức để trở thành người có ích cho xã hội, làm giàu cho quê hương đất nước.

“Tôn sư trọng đạo” đã trở thành truyền thống tốt đẹp của đạo học Việt Nam. Truyền thống tốt đẹp đó đã được nhân dân ta kế thừa và phát huy trong cuộc sống hiện nay. Dù là ở đâu, ở thời đại nào thì nghề dạy học vẫn luôn được coi trọng và người thầy vẫn luôn được tin tưởng, mến yêu vì những công hiến, những tâm huyết, những hi sinh thầm lặng của họ cho “sự nghiệp trồng người”. Người thầy được tôn vinh thì nghề dạy học cũng được coi trọng. Chẳng phải ngẫu nhiên mà giáo dục lại được coi là quốc sách hàng đầu của nước ta, và cũng đâu phải ngẫu nhiên mà ngày 20-11 hằng năm lại trở thành ngày hiến chương các nhà giáo. Hình ảnh các bậc phụ huynh, tặng hoa thầy cô giáo của con, học sinh cũ trở lại thăm trường, thăm các thầy cô giáo cũ trong ngày này đã trở nên quen thuộc với chúng ta. Và đây cũng là một minh chứng cho thấy truyền thống “tôn sư trọng đạo” của dân tộc ta. Từ đạo “lí tôn sư trọng đạo” ngày nay đã gắn liền với tư tưởng “trồng người” của Chủ tịch Hồ Chí Minh. “Tôn sư trọng đạo” ở đây không đơn thuần chỉ là đạo lí, tình cảm mà đã trở thành động lực sức mạnh, hành động cách mạng đưa đất nước tiến lên sánh vai các cường quốc năm châu. Đó là nét mới của truyền thống tôn sư trọng đạo trong cuộc sống hiện nay của nhân dân ta.

Tuy nhiên, trên thực tế, vấn đề “tôn sư trọng đạo” ngày nay đã có nhiều điều đáng phải bàn. Bên cạnh các nhà giáo tâm huyết với nghề, yêu thương học trò thì cũng có những người không yêu nghề, mến trẻ mà chỉ đơn thuần coi nghề dạy học là kế sinh nhai, bán chất xám, bán điểm, xúc phạm nhân phẩm của học sinh. Và học sinh, bên cạnh những học sinh chăm chỉ ngoan ngoãn, thực hiện đúng đạo làm trò, kính yêu và tôn trọng thầy cô giáo, thì cũng có không ít bạn cãi lời thầy cô, thậm chí là xúc phạm danh dự, nhân phẩm nhà giáo, làm đau lòng các thầy cô giáo. Đối với những hành vi tiêu cực như vậy, chúng ta phải kịch liệt lên án và bài trừ. Tôn trọng thầy cô là biểu hiện của tình yêu tri thức, của lòng ham học hỏi, của ý chí và khát vọng vươn lên cuộc sống tốt đẹp hơn. Vì thế “tôn sư” không chỉ là vấn đề tôn trọng, kính yêu người làm nghề dạy học mà còn là biểu hiện của tình yêu tri thức, biểu hiện của văn minh, tiên bộ. “Đạo” cũng không chỉ dừng lại ở đạo làm trò, ở những hình thức, thái độ ứng xử với người thầy mà còn là cả vấn đề đạo đức xã hội. Đó là đạo làm người, là đạo học ở đời. Trọng đạo là coi trọng sự hiểu biết, coi trọng tinh thần ham học hỏi, đề cao truyền thống ham học.

Hiện nay, giáo dục có nhiều đổi mới, trong đó có sự thay đổi về vai trò của người thầy và nghề dạy học. Tuy vậy, nhưng vị trí của người thầy vẫn vô cùng quan trọng. Trong khi cuộc sống mới ngày càng kéo theo nhiều vấn đề phức tạp, đặc biệt là sự xuống cấp về vấn đề đạo đức chúng ta càng phải cố gắng kế thừa và phát huy những truyền thống tốt đẹp của dân tộc, trong đó có truyền thống “tôn sư trọng đạo”.

Bài văn mẫu số 7: Suy nghĩ của em về truyền thống Tôn sư trọng đạo của người Việt Nam

Từ xưa, nhân dân ta đã coi trọng vị trí của người thầy trong xã hội. Có biết bao câu ca dao, tục ngữ thể hiện truyền thống tôn sư trọng đạo, ví dụ như: Nhất tự vi sư, bán tự vi sư; Không thầy đố mày làm nên; Muốn sang thì bắc cầu kiều, Muốn con hay chữ thì yêu lấy thầy. Theo quan niệm của Nho giáo thì vị trí người thầy được đề cao chỉ sau vua và trên cả cha mẹ (quân,

sư; phụ). Truyền thống tôn sư trọng đạo ngày nay vẫn được nhân dân ta gìn giữ và phát huy, tuy hình thức đã có nhiều thay đổi.

Vậy thế nào là tôn sư trọng đạo? Tôn là tôn vinh, kính trọng; sư là thầy, là người làm nghề dạy học; trọng là coi trọng, đề cao; đạo là đạo học, là đạo đức, lễ nghĩa. Dân tộc Việt Nam nghèo nhưng có tinh thần hiếu học. Tổ tiên chúng ta thuở trước đã có nhận thức rất đúng đắn rằng: Ngọc bất trác bất thành khí; Nhân bất học bất tri lý (Ngọc không mài không sáng, người không học thì không biết thế nào là lí lẽ phải, trái, đúng, sai). Vì thế muốn nên người thì phải học hành chữ nghĩa và đạo lý thánh hiền. Nhiều nhà nghèo không đủ cơm ăn, áo mặc vẫn cố gắng cho con đi học. Những gương sáng về tinh thần hiếu học như Mạc Đĩnh Chi, Nguyễn Hiền, Lương Thế Vinh, Lê Quý Đôn, Nguyễn Khuyến... mãi mãi lưu truyền hậu thế.

Trên khắp đất nước Việt Nam, có những vùng nổi tiếng là đất học với truyền thống học hành, đỗ đạt qua nhiều đời như Kinh Bắc, Thăng Long, Hải Dương, Hà Nam, Nam Định, Nghệ An, Hà Tĩnh, Quảng Nam, Thừa Thiên – Huế... với những dòng họ nổi tiếng đem lại vinh quang cho quê hương, đất nước.

Năm 1070, dưới thời Lý, trung tâm giáo dục lớn nhất đồng thời cũng là trường Đại học đầu tiên của nước ta được thành lập, gọi là Quốc Tử Giám đặt ở kinh đô Thăng Long, là nơi đào tạo ra những nhân tài phục vụ cho các triều đại vua chúa. Đến năm 1236, tức là 10 năm sau khi nhà Trần cầm quyền thay thế nhà Lý, Quốc Tử Giám được đổi tên thành Quốc Tử Viện, không chỉ dạy dỗ con em vua chúa mà còn mở rộng cho con em các quan trong triều vào học. Đến năm 1253, các Nho sĩ trong nước cũng được theo học tại đây. Dưới thời Trần, trường học được mở ra khắp nơi để đáp ứng nhu cầu học tập của con em nhân dân. Mục tiêu giáo dục thời kì này là nhằm đào tạo những người có đủ tài đức theo quan niệm phong kiến để phục vụ cho chính quyền của nhà vua, có tài kinh bang tế thế và chỉ huy chiến đấu bảo vệ đất nước. Truyền thống tôn sư trọng đạo thấm nhuần trong đời sống tinh thần của dân tộc Việt. Ngay cả các bậc vua chúa cũng vậy. Nhiều bậc quân vương đã tỏ ra rất trọng thị những người thầy tài cao đức lớn, cung kính với vào trong cung để dạy dỗ các hoàng tử, công chúa.

Chu Văn An (1292 – 1370) không theo con đường khoa cử đỗ đạt làm quan, mà ở nhà mở trường dạy học. Ông nổi tiếng khắp nước về đức độ và kiến thức uyên bác. Một số học trò của Chu Văn An đã đỗ đạt cao, làm quan đầu triều như Phạm Sư Mạnh, Lê Quát... nhưng vẫn một lòng kính phục thầy; mỗi lần tới thăm đều cung kính chấp tay lạy tạ thầy. Năm 1325, thầy Chu Văn An được triệu vào cung dạy dỗ các hoàng tử, sau đó nhận chức Tế tửu nhà Thái học, tức Hiệu trưởng trường Quốc Tử Giám. Sau khi ông mất, để tỏ lòng kính trọng và biết ơn, vua Trần Nghệ Tông đã tôn vinh Chu Văn An là quốc sư, ban cho ông tên hiệu là Văn Trinh và thờ ở Văn Miếu.

Dưới thời Lê sơ, triều đình phong kiến có một bước tiến vượt bậc về mặt khuyến khích, tổ chức học tập, thi cử để phát hiện, đào tạo nhân tài. Đến thời Lê Thánh Tông, việc chọn người có học thành mục tiêu của thi cử. Trong một bài chiếu, nhà vua viết: Muốn có nhân tài, trước hết phải chọn người có học, phải chọn người có học thì thi cử là đầu... Ta nói theo chí tiên đế, muốn cầu được hiền tài để thỏa lòng mong đợi. Trong Bài kí đề danh tiến sĩ khoa Nhâm Tuất, niên hiệu Đại Bảo thứ ba do tiến sĩ Thân Nhân Trung biên soạn theo sắc dụ của vua Lê Hiến Tông có đoạn khẳng định: Hiền tài là nguyên khí của quốc gia. Nguyên khí thịnh thì thế nước mạnh, rồi lên cao, nguyên khí suy thì thế nước yếu, rồi xuống thấp. Vì vậy các đấng thánh đế minh vương chẳng ai không lấy việc bồi dưỡng nhân tài, kén chọn kẻ sĩ, vun trồng nguyên khí làm việc đầu

tiên. Kê sĩ quan hệ với quốc gia trọng đại như thế, cho nên quý trọng kê sĩ không biết thế nào là cùng. Đã yêu mến cho khoa danh, lại đề cao bằng tước trật. Ban ân rất lớn mà vẫn cho là chưa đủ. Lại nêu tên ở tháp Nhận, ban danh hiệu Long hổ, bày tiệc Văn hỉ. Triều đình mừng được người tài, không có việc gì không làm đến mức cao nhất. Các vị đỗ tiến sĩ của từng khoa thi được trân trọng khắc tên vào bia đá dựng ở nhà bia Văn Miếu để lưu danh muôn thủa. Thân Nhân Trung giải thích rõ việc dựng bia không phải là chuyện chuộng văn suông, ham tiếng hão mà là một phương thức để củng cố mệnh mạch cho nhà nước. Đó cũng là kê sách thu phục và sử dụng hiền tài lâu dài của các bậc minh quân.

Ngày xưa, nội dung giáo dục trong nhà trường kết hợp chặt chẽ đức dục với trí dục. Việc dạy chữ song với việc dạy lễ nghĩa, tức là các mối quan hệ trong gia đình và ngoài xã hội; cách ăn mặc, đi đứng, cư xử đúng mực, đúng phép tắc, luân lý phong kiến. Tiên học lễ, hậu học văn. Bên cạnh đó, nhà trường phong kiến cũng coi trọng việc khơi dậy tinh thần hiếu học và vẽ ra tương lai tươi sáng để khuyến khích, động viên trò học tập, để mai sau trở nên người hữu ích cho gia đình và xã hội. Thái độ hiếu học đó tạo nên truyền thống tôn sư trọng đạo. Ở làng xã ngày xưa, ông đồ, thầy đồ, giáo học... thường được dân chúng tôn trọng và tin tưởng hỏi ý kiến trong mọi việc lớn nhỏ.

Trong thời đại ngày nay, truyền thống giáo dục và truyền thống tôn sư trọng đạo có từ ngàn xưa được coi là nền tảng để xây dựng một nền giáo dục mới xã hội chủ nghĩa, vừa giữ được bản sắc dân tộc, vừa đáp ứng được yêu cầu cách mạng. Ngành Giáo dục luôn được nhà nước quan tâm đầu tư, phát triển và vai trò của các thầy cô giáo vẫn được đánh giá cao. Nghề dạy học là nghề trồng người để phục vụ lợi ích lâu dài (vì lợi ích trăm năm) của dân tộc, đất nước. Vai trò của người thầy là vô cùng quan trọng, vì thế mà xã hội tôn vinh nghề dạy học là nghề cao quý nhất trong những nghề cao quý. Ngày Nhà giáo Việt Nam 20 – 11 hàng năm đều được tổ chức trọng thể, đó cũng là biểu hiện của truyền thống tôn sư trọng đạo.

Ở tất cả các cấp học, nhà trường vẫn tuân thủ nguyên tắc giáo dục Tiên học lễ, hậu học văn, không chỉ dạy kiến thức toàn diện cho học sinh mà còn dạy đạo đức, dạy đạo lý làm người. Đối với việc nâng cao trình độ học vấn, hình thành nhân cách và tạo dựng sự nghiệp của học sinh, vai trò của người thầy nhiều khi có tính chất quyết định. Ngành Giáo dục và Đào tạo đã có những đóng góp to lớn cho sự nghiệp phát triển và xây dựng đất nước giàu mạnh, xã hội công bằng, văn minh.

Truyền thống hiếu học, truyền thống tôn sư trọng đạo của dân tộc ta cần được tiếp thu có sáng tạo và phát huy hơn nữa trong giai đoạn lịch sử mới hội nhập với thế giới. Trên con đường học vấn đầy gian nan, thử thách, thầy cô giáo vừa là người dẫn đường chỉ lối, vừa là người bạn đồng hành thân thiết của mỗi chúng ta.

Bài văn mẫu số 8: Suy nghĩ của em về truyền thống Tôn sư trọng đạo của người Việt Nam

Nhân dân ta từ ngàn xưa đã có câu:

“Nhất tự vi sư, bán tự vi sư”

Câu nói ấy thể hiện truyền thống tôn sư trọng đạo mà nhân dân ta đã lưu giữ từ đời này qua đời khác. Mỗi lớp thế hệ lại có những cách riêng để gìn giữ đạo lý tốt đẹp này. Và cho đến tận ngày nay, nó vẫn còn vẹn nguyên những giá trị tốt đẹp, làm ngời sáng lên vẻ đẹp phẩm chất của những người dân đất Việt.

“Tôn sư” có nghĩa là tôn trọng, kính trọng thầy, cô, những người đã có công lao truyền dạy cho mình những kiến thức, những đạo lý tốt đẹp trong cuộc sống. “Trọng đạo” có nghĩa là coi trọng những đạo lý, những điều tốt đẹp được lưu giữ, truyền bá trong cuộc sống. Nói cách khác, “tôn sư trọng đạo” là đạo lý thể hiện sự tôn kính, tôn trọng những người thầy, những người đào tạo, nuôi dưỡng tri thức của nhân loại. Đồng thời, nó cũng đề cao vai trò, vẻ đẹp phẩm chất và công lao của những người thầy.

“Tôn sư trọng đạo”, kính trọng thầy cô không chỉ là một đạo lý, một truyền thống tốt đẹp của dân tộc mà nó còn là một thước đo đánh giá phẩm chất của mỗi con người. Bởi người thầy, hay nghề giáo trong bất cứ một thời đại, một quốc gia cũng đều đóng những vai trò vô cùng quan trọng. Người thầy là những người truyền thụ cho chúng ta những kiến thức, những đạo lý để ta dần hoàn thiện mình hơn cả về trí tuệ lẫn tâm hồn. Mỗi con người lớn lên, bên cạnh sự dạy bảo của gia đình thì công lao của những người thầy cũng vô cùng lớn lao. Họ cũng theo sát chúng ta trong suốt những giai đoạn đầu tiên và quan trọng của cuộc đời. Họ giúp ta hoàn thiện những phần còn thiếu, giúp ta khai thác những năng lực chưa được bộc lộ và nhiều hơn thế nữa. Có lẽ vì vậy mà người xưa đã có câu dạy rằng:

“Không thầy đố mày làm nên.”

Đặc biệt là trong nhịp sống thay đổi hiện nay, khi mà hệ thống kiến thức tại các cấp học từ mẫu giáo đến đại học đang ngày một đổi mới, ngày một phong phú hơn thì bản thân những người thầy cũng phải không ngừng đổi mới cách thức giảng dạy, đổi mới kiến thức để bắt kịp với tiến độ đó. Những thứ họ làm âm thầm thôi nhưng lại có ý nghĩa vô cùng lớn đối với các thế hệ học sinh. Bởi từ chính những tâm huyết của các thầy, các cô, thì học sinh mới có được 1 nền tảng kiến thức vững chắc, để bắt kịp với những sự thay đổi của xã hội. Người ta vẫn thường nói nghề giáo như những người lái đò tận tảo, cần mẫn đưa hết thế hệ học sinh này đến thế hệ học sinh khác cập bến tri thức.

Nếu đánh mất đi đạo lý quý báu ấy, chẳng khác nào chúng ta phủ nhận đi công lao của thầy cô, tự biến mình thành những kẻ vô ơn, những kẻ qua cầu rút ván...

Tại Việt Nam, đạo lý tôn sư trọng đạo được gìn giữ và phát huy như một truyền thống quý báu. Hằng năm có ngày 20 tháng 11 là ngày Nhà giáo Việt Nam, ngày để tôn vinh những người có công “trồng người”. Lịch sử Việt Nam đã có không ít những người thầy mẫu mực như Chu Văn An, Nguyễn Đình Chiểu hay Người thầy lớn của dân tộc Hồ Chí Minh... Họ đã đào tạo ra biết bao thế hệ người tài cho đất nước. Lòng tôn sư trọng đạo không phải là những món quà vật chất, đôi khi nó chỉ là những lời chúc thật tâm, những cử chỉ lễ phép hay những lời hỏi thăm thân mật. Những điều đơn giản đó cũng đủ để mối quan hệ thầy trò thêm thân mật, gắn kết.

Tuy nhiên, thực tế hiện nay vẫn còn rất nhiều những trường hợp tiêu cực, nong nổi đánh mất đi đạo lý tốt đẹp ấy. Có nhiều trường hợp học sinh vô lễ với thầy cô, có những lời nói và hành động xúc phạm tới sức khỏe và danh dự của thầy cô. Đi xa hơn nữa, chắc hẳn chúng ta đã được báo chí đưa tin về những trường hợp học trò bạo hành, thậm chí là giết thầy giáo chỉ vì những

phút nông nổi. Những trường hợp ấy cần được quan tâm nhiều hơn để giúp họ có nhận thức đúng đắn hơn về cách sống.

Bản thân tôi cũng có những người thầy trong cuộc đời của mình. Tôi luôn trân trọng và kính phục họ với tài năng và tâm huyết. Với tôi họ là những tấm gương mà tôi cần noi theo. Và điều mà tôi luôn làm là cố gắng hết mình vươn tới thành công, vì sự thành công của tôi là lời cảm ơn chân thành nhất đối với họ.

“Tôn sư trọng đạo” sẽ luôn là đạo lý, là truyền thống quý báu mà mỗi chúng ta đều phải có ý thức để gìn giữ và phát huy nó.

Bài văn mẫu số 9: Suy nghĩ của em về truyền thống Tôn sư trọng đạo của người Việt Nam

Ở nước ta, "tôn sư trọng đạo" chẳng còn là vấn đề xa lạ gì nữa, nó không đơn giản là vấn đề đạo đức mà còn là một truyền thống bao nghìn năm nay của dân tộc Việt Nam. Cuộc sống còn cần kiến thức đến bao giờ, con người còn sự văn minh thì người thầy còn được tôn trọng. Nhưng liệu loài người có chịu quay trở về cái thời ăn lông ở lỗ nữa không? Bởi vậy chuyện con người không cần kiến thức, mất đi tính văn minh là điều dường như chẳng thể.

Vậy "tôn sư trọng đạo" là gì? Trong "tôn sư" thì tôn là tôn trọng, kính trọng, đề cao; sư là người thầy dạy học, dạy người, dạy chữ. Tôn sư nghĩa là tôn trọng, đề cao, kính trọng người thầy đã dạy mình học, dạy mình viết chữ và dạy mình làm người. Còn trong "trọng đạo", Trọng nghĩa là coi trọng, tôn trọng; đạo là đạo lý, con đường làm người, đạo đức, đạo lý truyền thống tốt đẹp của con người. Trọng đạo nghĩa là người học trò phải biết tôn trọng, lễ phép, kính trọng người thầy vì đã giảng dạy, truyền dạy cho chúng ta biết thế nào là đạo nghĩa, đạo đức, đạo học làm người.

Bởi vậy dù ở thời kì lịch sử nào, xã hội nào thì "tôn sư trọng đạo" vẫn là truyền thống tốt đẹp của nhân dân ta, bởi một phần nó là truyền thống nên cần được tiếp tục phát huy và gìn giữ. Phát triển hay giữ gìn được nền tảng đạo đức thì xã hội mới văn minh.

Nhân dân ta cũng có những câu ca dao tục ngữ về tôn sư trọng đạo mà chứa những ý nghĩa sâu sắc. Những câu ca dao đó vừa tôn vinh người thầy, vừa nhắc nhở con người phải biết sống cho phải đạo làm người.

"Không thầy đố mày làm nên"

Câu nói có ý người thầy chính là người vạch đường chỉ lối cho mỗi người, bởi vậy mà công ơn của người thầy ngang hàng với vị trí của cha mẹ "Công cha, nghĩa mẹ, ơn thầy". Và chúng ta cũng luôn tự nhắc nhở bản thân:

"Muốn sang thì bắc cầu Kiều"

Muốn con hay chữ thì yêu lấy thầy"

Người làm thầy dù ở bất kì xã hội nào cũng đều luôn được xã hội tôn trọng "nhất tự vi sư, bán tự vi sư". Bởi vậy mà "tôn sư trọng đạo" đã không còn chỉ là vấn đề quan niệm sống mà còn là phạm trù đạo đức. Tuy vị trí của người thầy không còn tuyệt đối như thời xưa nữa nhưng hiện tại thì "nghề dạy học là nghề cao quý nhất trong những nghề cao quý".

Thực tế hiện nay, vấn đề "tôn sư trọng đạo" ngày nay còn nhiều điều cần phải bàn đến. Thầy cô giáo phải đứng trước nhiều khó khăn của cuộc sống nhưng vẫn ngày đêm lo lắng, nghiên cứu để truyền đạt cho học sinh những tri thức quý giá nhất. Và bên cạnh những học sinh chăm chỉ ngoan ngoãn, thực hiện đúng đạo làm trò, kính trọng thầy cô giáo thì cũng không có ít bạn quên đi nhiệm vụ làm tròn nghĩa vụ làm trò. Những người học sinh đó đã vô tình hay cố ý vi phạm làm đau lòng thầy cô giáo. Có những câu chuyện đau lòng thật mà chúng ta không muốn nhắc đến về hiện tượng học trò xúc phạm thầy cô giáo, vô lễ với chính những người ngày đêm thao thức để truyền đạt điều hay lẽ phải, dạy ta trở thành người.

Xã hội ngày càng văn minh hơn thì càng cần phải chú ý đến chuyện học hành, tiếp thu tri thức. Người thầy ở hiện đại không chỉ đơn giản dừng lại là người truyền đạt tri thức mà còn trở thành người dẫn dắt học sinh tìm ra con đường để đi đến tri thức. Tuy có sự thay đổi nhưng vị trí của người thầy trong xã hội không hề suy giảm. Thầy vẫn là thầy, thậm chí ngày càng quan trọng hơn. Xã hội dù có đi đến đâu thì vẫn luôn có những người muốn học và có những người thực hiện nhiệm vụ dạy bảo.

Đặc biệt với truyền thống dân tộc Việt Nam ta thì "tôn sư trọng đạo" như là một điều hết sức tốt đẹp. Trước xã hội đầy rẫy những hiện tượng đi xuống về vấn đề đạo đức học đường chúng ta cần phải có những hành động cần thiết và cấp thiết để nhắc nhở từng người nhìn lại chính cách ứng xử của mình với người làm thầy trong xã hội.

Bài văn mẫu số 10: Suy nghĩ của em về truyền thống Tôn sư trọng đạo của người Việt Nam

Dân tộc ta có truyền thống "tôn sư trọng đạo". Thời phong kiến, trong bậc thang giá trị, nhà giáo xếp sau vua nhưng trước cha mẹ: "Quân – Sư – Phụ". Dưới chế độ mới, nhà giáo được vinh danh "kỹ sư tâm hồn", nghề dạy học là "nghề cao quý nhất trong các nghề cao quý". Lớ lỏ lỏ nhà giáo đã đóng góp xứng đáng cho sự nghiệp "trồng người" và khi Tổ quốc cần họ cũng sẵn sàng xả thân vì độc lập, tự do. Những người làm thầy thật đáng trân trọng biết nhường nào. Hiểu rõ vai trò của người thầy, dân tộc ta từ xưa tới nay luôn đề cao đạo lý "tôn sư trọng đạo". Đạo lý đó đã thấm nhuần và ăn sâu vào tư tưởng của mỗi người dân Việt.

Tôn sư tức là người học trò thì phải biết tôn trọng, kính trọng và đề cao vai trò của người thầy trong quá trình học tập và trong cuộc sống. Còn trọng đạo có nghĩa là coi trọng đạo lý, đạo đức tốt đẹp của con người. Câu tục ngữ nhắc nhở mỗi người cần phải biết tôn trọng, lễ phép, kính trọng người thầy, vì người thầy đã giảng dạy, truyền dạy cho chúng ta biết thế nào là đạo nghĩa, đạo đức, đạo học làm người và những tri thức khác về mọi mặt của đời sống tự nhiên, đời sống xã hội,...

"Tôn sư trọng đạo" không chỉ còn là vấn đề đạo đức mà còn là một truyền thống văn hoá vô cùng tốt đẹp của nhân dân ta. Khi nào cuộc sống còn cần kiến thức, con người còn văn minh thì người thầy còn được tôn trọng. Mà chắc chắn rằng, con người không thể quay trở về với điểm

xuất phát với cảnh sống ăn lông ở lỗ được. Vì thế, dù thời kì lịch sử nào, dù xã hội nào "Tôn sư trọng đạo" vẫn là truyền thống vô cùng tốt đẹp, và vô cùng cần thiết, cần được tiếp tục phát huy và gìn giữ. Đó là yếu tố quan trọng làm nên nền tảng đạo đức của xã hội văn minh.

Nhân dân ta từng có những câu nói vô cùng giản dị mà chứa đựng những ý nghĩa rất sâu sắc về vấn đề Đạo và Thầy. Những câu nói ấy vừa tôn vinh người Thầy, vừa nhắc nhở con người phải biết sống cho phải đạo làm người. Thầy là người vạch đường chỉ lối cho mỗi người "Không thầy đố mày làm nên". Vì thế vị trí của người thầy được đặt ngang hàng với vị trí của cha mẹ, "Công cha, nghĩa mẹ, ơn thầy". Chúng ta vẫn luôn tự nhắc mình:

Muốn sang thì bắc cầu Kiều

Muốn con hay chữ thì yêu lấy thầy

Người làm thầy trong bất cứ xã hội nào luôn được xã hội tôn trọng "nhất tự vi sư, bán tự vi sư". Bởi vậy, "tôn sư trọng đạo" không còn là một vấn đề quan niệm sống hay quan niệm về cách cư xử mà đã trở thành một phạm trù đạo đức. Thời xưa Platon, Aritxtôt, Khổng Tử... từ người thầy đã trở thành những bậc thánh trong lòng học trò. Ngày nay, người thầy tuy không có vị trí tuyệt đối như thế song thầy vẫn là người được xã hội tôn trọng và "nghề dạy học là nghề cao quý nhất trong những nghề cao quý". Dù ở phương Đông hay phương Tây, dù mối quan hệ thầy trò có bình đẳng đến đâu, gần gũi đến đâu thì danh giới thầy trò, vị trí đáng kính của người thầy vẫn không hề bị mai một.

"Tôn sư trọng đạo" là một truyền thống văn hoá vô cùng tốt đẹp của loài người. Nếu trẻ em là tờ giấy trắng thì người cầm cây bút viết lên những tờ giấy trắng ấy những trang thẳng hàng, rõ nét, rõ chữ nhất chính là thầy cô giáo. Tôn trọng những người giữ vai trò truyền đạt tri thức nhân loại cho thế hệ sau là biểu hiện của tình yêu tri thức, của lòng ham học hỏi, của ý chí và khát vọng vươn lên cuộc sống tốt đẹp hơn. Vì thế "tôn sư" không chỉ là vấn đề tôn trọng, kính yêu người làm nghề dạy học mà còn là biểu hiện của tình yêu tri thức, biểu hiện của văn minh, tiến bộ. "Đạo" cũng không chỉ dừng lại ở đạo làm trò, ở những hình thức, thái độ ứng xử với người thầy mà còn là cả vấn đề đạo đức xã hội. Đó là đạo làm người, là đạo học ở đời. Trọng đạo là coi trọng sự hiểu biết, coi trọng tinh thần ham học hỏi, đề cao truyền thống ham học.

Để xã hội ngày càng văn minh con người ngày càng phải chú ý đến chuyện học hành, tiếp thu tri thức. Vì thế, vai trò của người thầy trong xã hội hiện đại đã thay đổi, từ người truyền đạt tri thức đã chuyển thành người dẫn dắt học sinh tìm ra con đường đến với tri thức. Vai trò của người thầy ít nhiều thay đổi nhưng vị trí của người thầy thì không hề suy giảm. Thầy vẫn là thầy và ngày càng quan trọng hơn. Vì vậy, dù xã hội có đi đến đâu, xã hội ấy vẫn có những người muôn học và vẫn có những người thực hiện nhiệm vụ dạy bảo người đi sau. Trong cuộc sống ngày nay, khi mà vấn đề học hành ngày càng phức tạp và sự xuống cấp về đạo đức xã hội đang khiến nhiều người có lương tâm trách nhiệm phải quan tâm suy nghĩ thì vấn đề "tôn sư trọng đạo" càng phải tiếp tục được kế thừa và phát huy hơn nữa.

Mối quan hệ thầy – trò tượng trưng cho nét đẹp văn hóa ứng xử của nhân dân Việt Nam. Tìm trong lịch sử dân tộc ta có biết bao bậc thầy vĩ đại, cả đời tận trung vì dân vì nước. Cuộc sống của họ thanh bần mà được người đời ca tụng, lưu danh muôn thuở. Vậy mới có một thầy Chu Văn An (1370), sẵn sàng từ bỏ áo mũ, quan tước, dâng sớ lên triều đình xin chém đầu 7 kẻ quyền thần. Một thầy Đồ Chiểu mù hai mắt nhưng cả đời kiên trung, không chịu khuất phục trước sức

manh xâm lược của ngoại bang. hay thầy Cao Bá Quát lấy việc dạy người cao hơn dạy chữ....Những người thầy đáng kính đó sẽ mãi đc bao thế hệ người Việt nam ca tụng

Trên thực tế, vấn đề "tôn sư trọng đạo" ngày nay đã có nhiều điều đáng phải bàn. Các thầy cô giáo dù phải đứng trước bao nhiêu khó khăn của cuộc sống vẫn đang ngày đêm lo lắng, nghiền ngẫm để truyền thụ cho học sinh những tri thức quý giá nhất. Còn học sinh, bên cạnh những học sinh chăm chỉ ngoan ngoãn, thực hiện đúng đạo làm trò, kính yêu và tôn trọng thầy cô giáo, đã có không ít bạn chót quên đi đạo nghĩa thầy trò. Những học sinh ấy đã vô tình hoặc cố ý vi phạm đạo làm trò, làm đau lòng các thầy cô giáo. Đã có những câu chuyện đau lòng mà chúng ta không muốn nhắc đến như hiện tượng học trò xúc phạm thầy cô giáo, vô lễ với những người đang ngày đêm dạy bảo mình những điều hay lẽ phải, truyền đạt cho mình những tinh hoa tri thức nhân loại. Xã hội đã, đang và sẽ tiếp tục lên án những học sinh đó.

Tôn sư trọng đạo là một truyền thống đạo đức vô cùng tốt đẹp của dân tộc ta. Đứng trước những hiện tượng đáng suy nghĩ hiện nay về vấn đề đạo đức học đường, chúng ta cần phải có những hoạt động cần thiết để nhắc nhở mỗi người nhìn lại thái độ và cách ứng xử của mình đối với những người làm thầy trong xã hội này. Tôn sư trọng đạo cần phải được quan tâm hơn nữa. Những năm gần đây, Đảng và Nhà nước ta cũng đã đề ra nhiều chính sách nhằm ưu tiên cho phát triển giáo dục, coi trọng giáo dục là quốc sách hàng đầu. Cho phép đa dạng hóa các loại hình đào tạo. Chủ trương đưa đất nước phát triển tiến lên bằng nền kinh tế tri thức. Mong rằng mỗi học sinh Việt Nam đều ý thức đc tầm quan trọng của người thầy và tôn trọng, kính yêu các thầy cô hơn nữa. Hãy luôn nhớ rằng: “Nghề dạy học là nghề cao quý nhất trong tất cả các nghề cao quý”.

CLICK NGAY vào nút **TẢI VỀ** dưới đây để tải các bài văn mẫu: Suy nghĩ của em về truyền thống Tôn sư trọng đạo của người Việt Nam Văn lớp 11 file word, pdf hoàn toàn miễn phí.